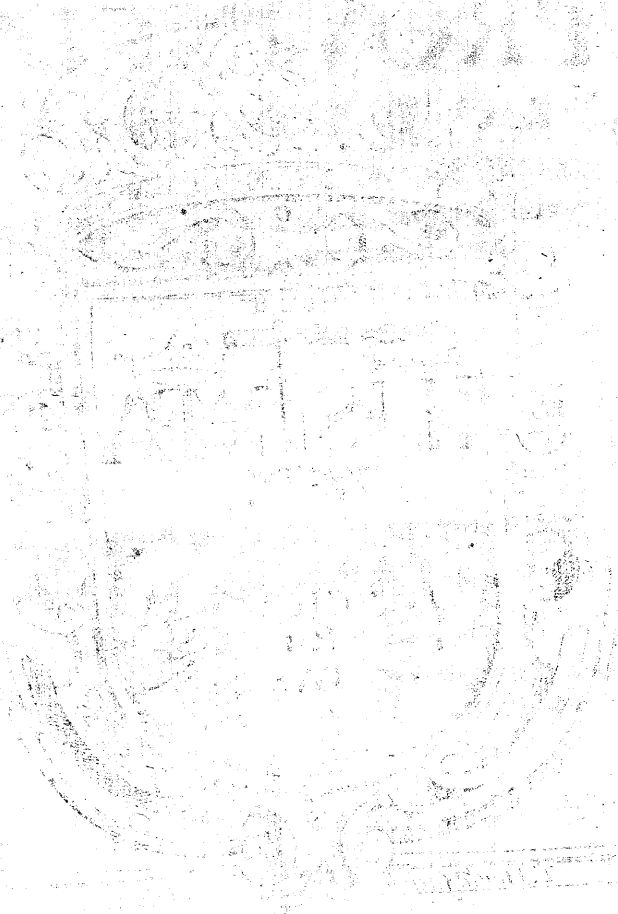

E. Heyl in facieb.

Granata

ILLIBERITANA MINIMORVM

PROVINCIA

PROCOMITIIS

PROVINCIALIBVS CONGREGATA,

vt nihil Religiosi ornatus in illis desideretur, ad
hec litteristica certamina, atque contiones

inuitat verbis Prouerb. cap. 8.

à num. 1.

SAPIENTIA CLAMITAT,

& prudentia dat vocem suam in medijs

semitis stans

(HOC EST, ERRORVM EXTREMA,
& prærupta deuitans)

*Dicens ò viri ad vos clamito, & vox mea ad
filios hominum - Audite, quoniam de rebus
magnis loqutur sum. & aperientur la-
bia mea, vt recta predicent*

IN HOC GRANATENSI COENOBIO

Diux Mariæ à Victoria Sacro à Luce 24.

Septembris vsque ad primam Octo-

bris. Anno 1659.

ORDEN

QUE
SE A DE OBSERVAR
en la celebridad del Capitulo
Provincial.

MIERCOLES 24. de Setiembre para
impetrar la gracia del Espiritu Santo,
y aciertos felices en todas las acciones
capitulares, se consagra fiesta a
este Divino Espiritu. Predica a las nueve de
la mañana el R. P. Fr. Francisco Lobillo y Ba
ñuelos Lector de Prima, y Regente del Conuen
to de Ezija. Y preside conclusiones a las tres de
la tarde el R. P. Fr. Juande Parga Lector Ju
bulado, y Corrector del Convento de Motril: y
lesustenta el P. Fr. Miguel de Sylva.

JIVEVES 25. Predica del altissimo Mys
terio de la Eucharistia el R. P. Fr. Francisco
Cortès y Armenteros Lector de Prima del Col
legio de Offuna. Preside el R. P. Fr. Pedro de
Sota Lector Jubulado. Sustenta Fr. Geronimo
Ruiz de Castro.

VIER-

J VIERNES 26. Predica de N. P. S. Fr² Francisco de Paula el R. P. Fr. Luys de Sanariego Corrector de el Conuento de la Recoleccion de Cabra. Preside el R. P. Fr. Miguel de Fuentes Lector Jubilado, Definidor de Prouincia, y Corrector de el Conuento de Ezija. Sustenta Fr. Francisco Pacheco.

J SABADO 27. Predica de la Limpia, y Pura Concepcion de Nuestra Señora el R. P. Fr. Bernabe Ruiz de Castro Lector de Prima del Conuento de Cordoua. Preside el R. P. Fr. Gaspar Collado Lector Jubilado, y Corrector del mismo Conuento. Sustenta el P. Fr. Alonso Pedraza.

J DOMINGO 28. Predica de la Dominica el R. P. Fr. Francisco Nauarro Lector Jubilado, Calificador del Santo Oficio, y Definidor de Prouincia. Preside el R. P. Fr. Andres Garcia Regente de el Real Conuento de Nuestra Señora de la Victoria de Malaga. Sustenta Fr. Francisco de Ossuna.

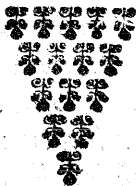
J LVNES 29. Predica del mayor Principe de los Espiritus Celestes, el Serafin, y Patron de nuestra Sagrada Religion S. Miguel el R. P. Fr. Andres Garcia Regente del Real Conuento de Malaga. Preside el R. P. Fr. Juan Frasco

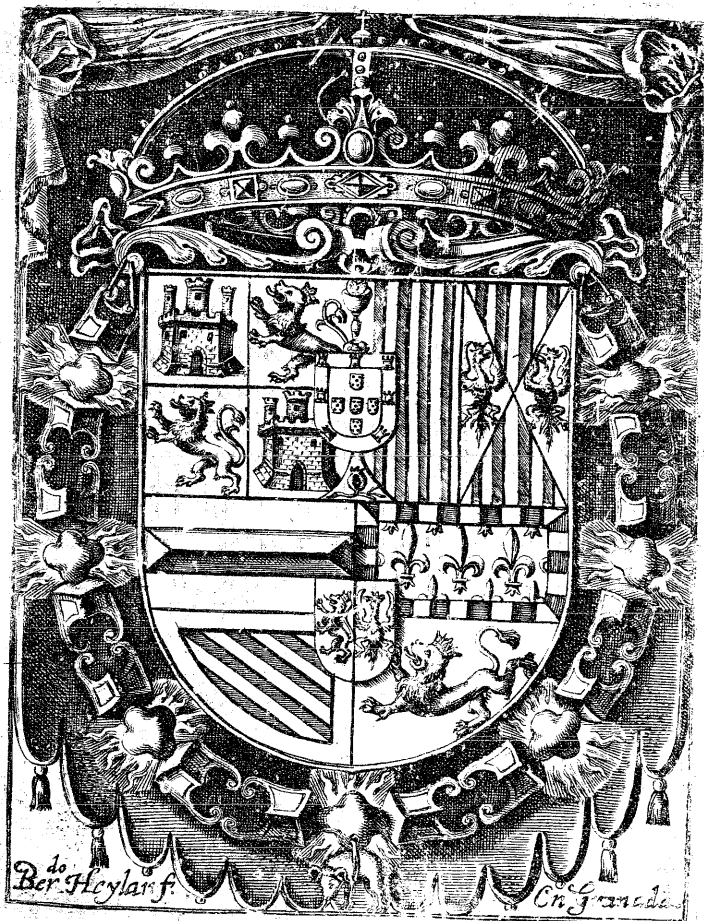
*Piedrahita Regente del Conuento de Cordoua.
Sustenta el P. Fr. Alonso Romero.*

MARTES 30. Predica de el Doctor
*Maximo de la Iglesia S. Geronimo el R. P. Fr.
Juan del Castillo y Gadea Regente del Conuen-
to de Granada. Preside el R. P. Fr. Francisco
Lobillo y Bañuelos Lector de Prima, y Regen-
te del Conuento de Ezija. Sustenta Fr. Joseph
de S. Juan.*

MIERCOLES 1. de Octubre predica las
*honras de los Illustrissimos señores Fundado-
res desta nuestra Prouincia de Granada los Ca-
ualleros Aguilares, y Ponces de Leon, el Reue-
rendo Padre Fray Agustín de Leon y Hermo-
silla Lector Jubilado. Preside el Reuerendo
Padre Fr. Juan de Salas Lector de Prima del
Real Conuento de Malaga. Sustenta Fr. Ge-
ronimo Zamorano.*

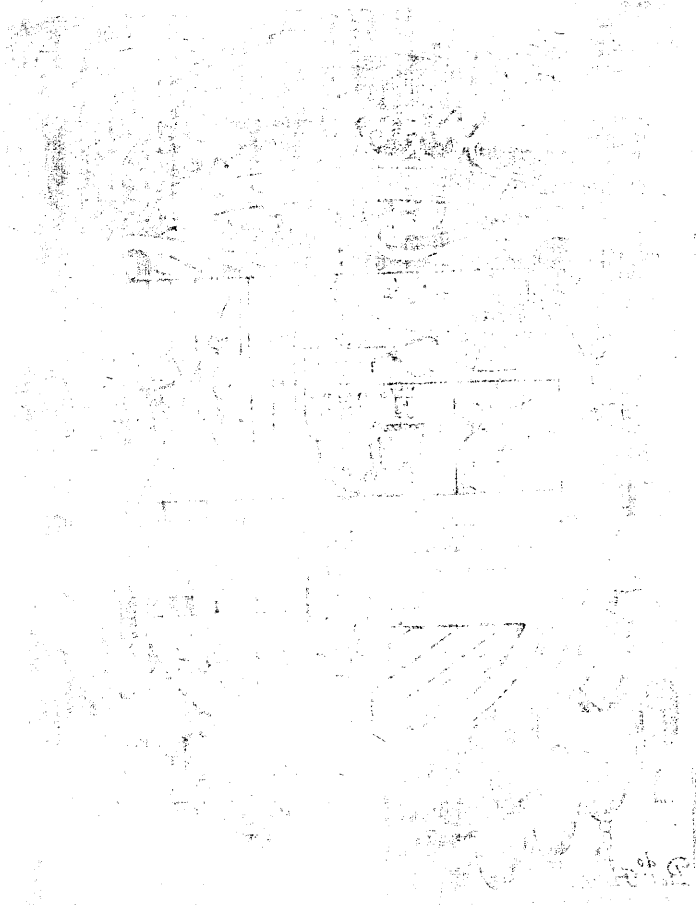
Vtinam omnia foelicitèr.

do
Ber. Heylar f.

En Granada

06

ROMANORVM

CAESARVM

IVRA, LEGES REGVM,
CANONESQVE PONTIFICVM IVRE
modulantes, oracula viua, Lycurgi scientia, cle-
gantia Tullij, atque prudentia Catones, Acade-
miarum honores maximi, quorū regimine to-
tus componitur Orbis, huius Regionis Princi-
pes, nostri Hemispherij Proreges, qui ore
Dauidico Dij estis, & filij excelsi
omnes. *Ps. 81. n. 6.*

*NOBILITATIS SANGVINE
INCLYTI, ILLVSTRISSIMI IMPERIALIS, AC
Regia Cancellaria Granatensis Praeses, & Senatores
Granissimi, ac Iudices integerrimi,*

MINIMORVM PROVINCIA
Granatensis, pro Comitij Provincialibus cele-
brandis congregata has Theologicas Theses in
gratitudinis monumentum vestre Do-
minationi dicat humilis, & pro-
uoluta consecrat.

---

*Granata, Typographia Regia, apud Balthasaram de Biquibar,
in vico de Abenamar. Anno 1659.*

Maneret Deus indemnis sine possibilibus.

(*****)

* ASSERTVM I. *

SOLVS Deus, qui per essentiam est existens, purus est actus, solusque ipse substantiæ suæ illimitatione infinitus, magnitudinis interminabilitate immensus, & incommutabili permanentia durationis suæ æternus est.

* ASSERTVM II. *

SI ens aliquod semper existens, alicui mutationi, aut potentialitati subiaceret, nõ esset propriè æternum, & si sempiternum diceretur: æternitas namq; est duratio interminabilis vitæ, tota simpli indivisibilitèr, & incommutabilèr existens.

* ASSERTVM III. *

Nihil omninò respectu Dei habet rationè præteriti, vel futuri: imò omnia creata, & creanda, quæ in mèsura propria temporis sint mutabilia, prout ab æternitate continentur, & mensurantur, simul ex æternitate, præsentialitate reali immutabilèr coexistunt.

* ASSERTV M IV. *

TAm indefinenter, & immutabiliter mensurantur temporalia aeternitate, quod in illa, neque incipiunt, neque desinunt, nec ipsis cōvenit ordo prioris, & posterioris, necdum inter causam, & effectum; imò neque Deus ipsa duratione aliqua propriè accepta antecedit.

* ASSERTV M V. *

Quamvis Deus sit immensus, non propterea est in spatijs imaginarijs; verum si crastina die inciperent novorum locorum spatia, illa realiter, & actu impleret immensitas Dei, non quidem cras, aut hodie incipiendo impleret, sed ab aeterno indefinenter sine inceptioe impleret.

* ASSERTV M VI. *

TAm purus actus a se est Deus, vt in ipso repugnet cum fundamento intrinseco conceptus actus primi radicalis, aut proximi, bene verò congruunt ipsi actus primarij, & secundarij quilibet in se, & a se perfectissimè complet⁹.

* ASSERTV M VII. *

Primarium actum, intellectionem nempe Diuinam, quasi metaphysicum adaequatū constitutivum dicimus esse naturæ Diuinæ, quatenus est cognitio quoad efficaciam perfectionū diuinarum, necessariorum, & quoad sufficientiā aliarum veritatum, etsi possibilium. AS-

* ASSERTVM VIII. *

Atributa pertinent ad lineam perfectionū
secundariarum in Deo. Duo sunt tātum
attributa propria, aliud generis volitui, aliud ge
neris ad extra factiui; istud est omnipotentia, nō
quoad efficaciam, sed quoad sufficientiam sum
pta, sub qua ratione non connectitur cum pos
sibilibus.

* ASSERTVM IX. *

Invisibilis omnino, & simpliciter est De^o oculo
corporeo, in eleuabili vtique ad vidēdum
Deum: visibilis verō oculo mētis, elevato tamē
in patria lumine supernaturali gloriæ, quod esse
duplex, non absque fundamento iudicamus.

* ASSERTVM X. *

Præfatum gloriæ lumē, siue vnum, siue du
plex, in supplebile est, adhuc de potentia
absoluta per extrinsecum Dei specialiter assi
stētis auxilium, iuxta cuius in super luminis inæqua
litate intensivam, est enim tota ratio agendi,
currit visionum inæqualitas.

* ASSERTVM XI. *

Non admittimus possibilē creaturā substā
tialē, nec intellectū, cui connaturalis sit
vltimo Dei intuitiva, aut lumen gloriæ cōnaturale
sit, adhuc si darem⁹ possibilē esse substantiā crea
tam intellectualem supernaturalem.

3

*   A S S E R T V M   X I I   *

Si convicerer sequi opinionem cōmūnem,
& iuxta illam admittere de facto species
impressas intelligibiles ad contuenda obiecta
creata, admitterem etiam illam de facto in bea-
tis ad intuitionem Dei, & forsitan idcirco, quia
ipse ex se summè intelligibilis est.

*   A S S E R T V M   X I I I   *

Dabilis nō est cognitio clara quidditati
Dei, vel perfectionis diuinæ in se, quæ sit
abstractiua, & nō intuitiua; huius cōditionis est,
que de facto datur in beatis, quāvis respectu ob-
iecti indirecti abstractiua sit, est entitatiuè su-
pernaturalis quoad omnes eius formalitates.

*   A S S E R T V M   X I V   *

Omnia, quæ sunt formalitèr in Deo, tam ex
absolutis, quā ex relatiuis clarissimè in-
tuetur beatus, ex quibus vnum sine alijs, nec diui-
nitus poterit intueri. Nō cognoscit cunctas crea-
turas possibles, dato tamen, quod illas cognos-
ceret, non inde Dei comprehensio.

*   A S S E R T V M   X V   *

Sine vlla imperfectione perfectissimam sci-
entiam habet Deus tam de se ipso, suisque ne-
cessarijs perfectionibus, & veritatibus, quam de
creatis. Cuius scientiæ primarium obiectum, est
ens Diuinum in tota sua latitudine, creaturæ se-
cundarium.

ASSERTVM XVI.

DEi scientia adæquatè diuiditur, & sufficiè-
tèr in scientiam simplicis intelligentiæ,
& visionis; cumque ista sit rerum secundum esse
actuale, illa autem secundum esse possibile, nul-
lum assignabile restat obiectum scientificum
pro alia distincta scientia.

ASSERTVM XVII.

VNiuerſa illa, ad quæ se extendit cuiuscum-
que creaturæ facultas agendi, vel cogitã-
di, etiam illa, quæ neque actu sunt, neque de fa-
cto vnquam fient, qualitèr fierent, & qualitèr
euenirent, datis quibuscumque conditionibus
cognouit Deus ab æterno cognitione distincta,
& infallibili, non scientifica, sed sapientiali.

ASSERTVM XVIII.

REs in tempore futuras nobis cõtingentèr,
& fallibiliter agnoscit Deus ab æterno
infallibiliter, imò intuitiue per sciētiam visio-
nis in ipsarum rerum præſentialitate reali, quam
habent in æternitate: vnde talis cognitio nõ præ-
ſcientiæ, sed scientiæ propriè rationem habet.

ASSERTVM XIX.

SEipsum, & quidquid formalitèr diuinum
est intra Deū amat Deus absolutè neces-
sariò; non tamen sic obiectum creatū; quod si sit
purè possibile, nec necessariò amat, nec liberè:

& si

& si in ordine ad esse, vel non esse, non suspendat⁴
omnem suæ voluntatis actum.

* ASSERTVM XX. *

Perfectissima pollet Deus libertate, nihil enim extra se vult, aut operatur ex necessitate. Dato pro nunc, quod detur in Deo voluntas per modum actus primi, & principij, defendimus actum Dei liberum addere perfectionem realem distinctam formalitèr à necessario.

* ASSERTVM XXI. *

Liberè, sed non contingentèr Deus ab æterno prædestinavit quos voluit: at prædestinatio non transit in præteritum, sed consignificat nunc æternitatis, quamvis sapè quæ Deus æterno præsentis operatur, significantur verbo præteriti temporis.

* ASSERTVM XXII. *

Prædestinatio, quæ ab æterno est, non antecedit suum propriū effectum, Deus etenim quos ab æterno præsciuit, & ab æterno prædestinavit, simul etiam sub ordine sibi proprio prædestinationis, vocavit, iustificavit, & glorificavit.

* ASSERTVM XXIII. *

Idem numero effectus, qui sub ordine prædestinationis est infallibilitèr existens ab æterno, & contingentèr futurus in tempore; exindè

rely-

relucet suavis Dei dispositio, iuxta quã sine præ-
motione physica, & scientia media, concor-
dat infallibilitas prædestinationis cum libertate
creata.

✱ ASSERTVM XXIV. ✱

Sine præuisione peccatorum neminem dam-
nat Deus, sed non prius præsciuit, & postea
damnauit, sed simul: neque vllum ad gehenam
destinauit, antequam esset transgressor actu in
tẽpore, & si destinatio sit ab æterno.

*Propugnabuntur à Patre Fr. Michaeli de
Sylua in Almo Diua MARIÆ à Victo-
ria Granatensi Cœnobio sub moderamine Pa-
tris Fr. Ioannis à Parga Lectoris emeriti, ac
Motritensis Conuentus Correctoris.*

Luce Septembris.

Anno 1659.

PIEN.

PIENTISSIMO

PAUPERVM

PATRI, AC PVPILO-
RVVM PARENTI, PRVDENTIA, AC
scientia prestantissimo viro, virtutum om-
nium vniuersitati, sanguinis antiqua
nobilitate clarissimo,

*COLLEGII MAIORIS PERAN-
tiqui Salmaticensis Sancti Bartholomai Apo-
stoli Clamyde Doctori insignito, Almeriensi
primo, Abulensi secundo Episcopatibus merito
condecorato, ac nunc demum Granatensis
Archiepiscopatus dignitate grauissima
nobilitato Principi,*

ILLVSTRISSIMO NEMPE D.D.

IOSEPHO DE ARGAIZ,
MINIMORVM PROVINCIA

Granatensis pro Capitulari congressu adunata,
in subiectionis demonstrationem hoc lite-
riticum munusculum ad pedes ponit
humilis, & offert grata.

B

Q.P.

Q. P. D.

Utrum creatura possit creare?

* ASSERTVM I. *

FIDE Catholica fateri tenemur in Sa-
crofancto, ineffabilique Triados My-
sterio vnitatem in Essentia, & Trinita-
tem in Personis, vnā improductam,
duasque procedentes, aliās aut inter se personæ
non distinguerētur realitēr, aut distinguerentur
diuersitate naturæ, quod apertē est contra hoc
Mysterium.

* ASSERTVM II. *

INenarrabile hoc altissimum mysterium ita
est intellectui difficile, & inexplicabile, vt
non possit homo viribus naturæ huius funiculi
inaccessibilis nodum soluere, neque eiudē pro-
funditatem attingere; licet possit aliquam viri-
bus naturæ habere cōiecturam de tali mysterio.

* ASSERTVM III. *

SVpposita huius mysterij fide, ac reuelatione
adhuc intellectus non potest deducere de
illo

illo conclusionem euidentem. Attamen ita mē-
tem illustrat, & roborat micatissimum fidei iu-
bar, vt facile, & absque errandi periculo affirma-
re possit, dari tale mysterium, vnicumq; Deum
omnium factorem profiteri, ac vereri.

* ASSERTVM IV. *

Huius incomprehensibilis mysterij prima
persona est improducta, quæ Patris no-
mine, & primi principij perfectione fruitur. Pri-
ma persona procedens, quia procedit per intel-
lectum purissimum, est per se in quarto modo Fi-
lius. Secunda ab vtraque procedens, quia proce-
dit per voluntatem non est Filius, licet verificetur
quod sit Deus.

* ASSERTVM V. *

Diuersas retinent appellationes hæ proces-
siones: prima, quia perfectissima est in li-
nea intelligibili, generationis nomen adipisci-
tur: alia verò, quia per voluntatem, spirationem
esse, omnes confitetur. In prima processione fun-
datur paternitas, & filiatio, in secunda spiratio
actiua, & passiuæ.

* ASSERTVM VI. *

Dari in diuinis quatuor relationes reales li-
bentissimè fatemur, non tamē quatuor
realiter distinctas: cum spiratio actiua paterni-

Q. P. D.

Utrum creatura possit creare?

* ASSERTVM I. *

FIDE Catholica fateri tenemur in Sa-
cro sancto, ineffabilique Triados Mys-
terio vnitatem in Essentia, & Trinita-
tem in Personis, vnam improductam,
duasque procedentes, alias aut inter se personæ
non distinguerentur realitèr, aut distinguerentur
diuersitate naturæ, quod apertè est contra hoc
Mysterium.

* ASSERTVM II. *

INenarrabile hoc altissimum mysterium ita
est intellectui difficile, & inexplicabile, vt
non possit homo viribus naturæ huius funiculi
inaccessibilis nodum soluere, neque eiusdè pro-
funditatem attingere; licèt possit aliquam viri-
bus naturæ habere cōiecturam de tali mysterio.

* ASSERTVM III. *

SVpposita huius mysterij fide, ac reuelatione
adhuc intellectus non potest deducere de
illo

illo conclusionem euidentem. Attamen ita mē-
tem illustrat, & roborat micātissimum fidei iu-
bar, vt facile, & absque errandi periculo affirma-
re possit, dari tale mysterium, vnicumq; Deum
omnium factorem profiteri, ac vereri.

* ASSERTVM IV. *

Huius incomprehensibilis mysterij prima
persona est improducta, quæ Patris no-
mine, & primi principij perfectione fruitur. Pri-
ma persona procedens, quia procedit per intel-
lectum purissimum, est per se in quarto modo Fi-
lius. Secunda ab vtraque procedens, quia procedit
per voluntatem non est Filius, licet verificetur
quòd sit Deus.

* ASSERTVM V. *

Diuersas retinent appellationes hæ proces-
siones; prima, quia perfectissima est in li-
nea intelligibili, generationis nomen adipisci-
tur: alia verò, quia per voluntatem, spirationem
esse, omnes confitetur. In prima processione fun-
datur paternitas, & filiatio, in secunda spiratio
actiua, & passiua.

* ASSERTVM VI. *

Dari in diuinis quatuor relationes reales li-
bentissimè fatemur, non tamè quatuor
realiter distinctas: cum spiratio actiua paterni-

tati, & filiationi formalitèr cōmunicetur. (*quolibet alia, quam excogitaueris, rationis erit.*)
Tam potentia generatiua, quā spiratiua important in recto, non solum relationem, sed essentiam diuinam.

ASSERTVM VII.

Variæ extorquent Authores sententiæ rimando, vtrum relationes diuinæ dicant aliquam perfectionem, prout virtualitèr distinctæ ab essentia: circa quod affirmamus, dicere perfectionē quamlibet simpliciter simplicem: vnde sicut si tres relationes concedimus realitèr distinctas, tres perfectiones etiam assignamus.

ASSERTVM VIII.

Quamlibet personam diuinam suum constitutum, & distinctivum habere, ab omnibus conceditur. Diuersitas inter Authores stat circa eius assignationem, & quāuis pro qualibet parte sit probabilitas illius, certitudinem tantum agnoscimus pro parte constituyente vltimò, & quasi specificè personas per relationem secundum *ad* conceptum.

ASSERTVM IX.

Vnica subsistentia relatiua cuiilibet debet personę cōuenire, ex quo deducimus, dari tres subsistentias relatiuas tribus personis diuinis

7

nis correspondentes, attamen præter has aliam
admittimus, quam absolutâ vociferamur, quia
essentia diuina, prout præintelligitur personis,
subsistit, communisque est omnibus.

* ASSERTVM X. *

Secunda persona Trinitatis Beatissime (Filius
scilicet) Verbum substantiale est Patris,
quod ex sua characteristicâ proprietate, vt Verbū
est, petit procedere ex cognitione essentia diui-
nae, attributorum, personarumque, omniū crea-
turarum possibiliū, & nullatenus per se in quar-
to modo ex futurarum, nec existentium creatu-
rarum cognitione.

* ASSERTVM XI. *

Vltima denique persona (Spiritus videlicet
Sanctus) à patre, & filio exigit per se in
quarto modo procedere, qui non duo spiratores,
sed vnus, non duo principia, sed vnicum per in-
diuisibilem virtutem, & si à patre filio commu-
nicatam per derivationem vnus in alium, indi-
uisibili producant inspiratione.

* ASSERTVM XII. *

Spiritus Sancti principium licet vnicum tā-
tū sit, adhuc terminus illius, quia amor
mutuus est, poscit ex sua ratione formalissima
dualitatem personarum actiue se habētium, ta-

litèr, quòd si per impossibile vna ex his actiue se habentibus abisset, non daretur Spiritus Sàctus, qui modò est.

* ASSERTVM XIII. *

IN impossibili hypothèsi, qua Spiritus Sanctus à filio nec procederet, nec posset procedere, ab illo non distingueretur, iuxta illud commune axioma in Deo non datur distinctio, nisi detur relationis oppositio: Attamen si non procederet, sed posset procedere, ab illo discriminaretur: nã tunc esset oppositio radicalis, quę sufficit.

* ASSERTVM XIV. *

IVxta illud in patre totus filius, & totus in Verbo pater asserere nobis licet, personas diuinas reciprocè esse in se ipsis per mirabilem, & super eminentem circuminsersionem, ita vt vnã persona sit in alia, non solum tota, sed totalitèr, non solum ratione essentiæ, sed etiam ratione proprietatis relatiuæ.

* ASSERTVM XV. *

PER actionem creatiuam Deus ad extra se cõmunicauit vt vnus, quæ actio an sit cõmunicabilis creaturę, est plausibilis difficultas. Nos Angelici Præceptoris sententiã amplectētes, nec creaturã posse esse causã instrumentalẽ defensamus, sed arguēdi gratia posse etiã esse causam principalem, sustinemus.

AS-

ASSERTVM XVI.

Huius actionis creatiuae splendidior effectus scilicet Angelus in rerum natura existit nulla materia prima corporea, siue incorporea, sicut nulla eiusmodi forma ornatus: est enim ita in suo physico esse carentiam compositionis dicens, vt nullam istiusmodi materialē admittat societatem.

ASSERTVM XVII.

In mundi exordio fuere hae substantiae spirituales in lucem editae simul cum vniuerso, non quidem ante illud, nec extra illud, in Coelo fortassis Impyreo, & in tres Hierarchias, & nouē Choros distributae. Suae creationis dono, nō gratia superaddita sunt prorsus incorruptibiles.

ASSERTVM XVIII.

Intra eandem speciem plures spiritus Angelicos militare posse negamus. Illos solo numero multiplicari sub vnica specie non solum apparet repugnantiam comitari de potentia ordinaria, verum etiam asserre attento Dei posse, fatemur etiam.

ASSERTVM XIX.

In loco improprie Angelus existit, collocaturque in illo proxime, & in actu primo per suam virtutis quantitatem, nam proprie esse in loco

loco suæ propriæ substantiæ viribus adipisci nõ potest, vt potè mollis quãtitate nullo modo inueniatur præditus esse.

* ASSERTVM XX. *

Locus ab Angelo assumptibilis, alius naturalis, alius violentus; illum acquirit voluntarie, huic involuntariè alligatur, illum subordinat sibi, illi verò subordinatur; acquirit vbi equiuocè cum vbi prædicamentali conueniens, illudque ad operationem pertinet.

* ASSERTVM XXI. *

Ratio formalissima existendi Angelo proximè, & in actu secundo suæ quantitatis virtutis est exercitium (scilicèt operatio intellectus applicata) hac immediatè locum tangit. Intellectus operatio est immanens, si perspicuè, & formalitèr ad illam attendatur, licèt de illa verificetur, quòd virtualitèr sit transiens.

* ASSERTVM XXII. *

IN loco indiuisibili, & in puncto se collocat Angelus, sed non in multis adæquatis. Mouet se continuè, & discretè, progressumque facit de vno loco in alium non trãscundo per medium; huius progressionis motus recipitur in Angelo quoad rectum, at quoad obiectum transit.

9

* ASSERTVM XXIII. *

Non indigere Angelos speciebus ab alijs rebus immixtis, plusquam receptum est in Diui Thomæ via, sed ipsi per species infusas ab ipsisque obtentas cæteros cognoscunt, suam locutionem quilibet ex illis alteri manifestat ex sola sui conceptus ordinatione in illum.

* ASSERTVM XXIV. *

In primo creationis instanti Angelus peccare nequiuit, neque in illo esse beatus: in secundo verò instanti potuit in culpam labi, sicut de facto multi Angeli peccauere peccato non omissionis, nec commissionis, sed superbiae, mortali non veniali: plures vero in gratia habituali perseuerauerunt.

* Q. P. R. XV. Assertum. *

*Pro Comitibus Provincialibus iturus obuiam
argumentis Frater Hieronymus Ruiz aderit
sub tutamine R. P. Fr. Petride Soto Lectoris
Emeriti. Die   mensis Septembris.
An. Dñi. 1659.*

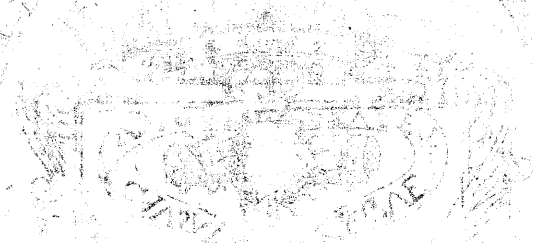

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

LIBRARY

UNIVERSITY OF CALIFORNIA

10
IMMOBILI FIDEI

FIRMAMENTO,

COLVMNAE FIRMAE,

QVÆ VEROS ISRAELITAS CLARISSIMA
luce per campos veritatis illuminat, infidos verò
igneis flammis iustè cruiat, nubi perlucidæ, quæ
inter fidei caligines sine errore in columes sequen-
tes se ducit, stellæ fixæ, quæ errantes in portum
dirigit salutis, semper pulchræ, & sine defectu ple-
næ lunæ, ignorantia noctis tenebras propul-
santi placidissimæ Auroræ, indubiæ
veritatis lapidi,

VNERABILISSIMO, INQVAM,

SACNTÆ INQVIGATIONIS

TRIBVNALI GRANATENSI, EIVSQVE

grauissimis dominis Inquisitoribus, in quibus to-
tum sapientiæ, virtutis totum lucet, ac de-
mum omnia nobilitatis stemmata
splendent,

MINIMORVM PROVINCIA

GRANATENSIS CAPITVLVM PROVINCIALE

celebrans in reuerentiæ signum hos Theologicos

Clypeos cernua mittit, & sacrat.

C.

Q.P.

In quo nostra beatitudinis essentia consistat.

(*****)

CLYPEVS I.

FINIS In communi est cuius gratia omnia sunt. Eius diuisiones sunt variae: & principalior inter tantas, est diuisio finis in finem cuius, & in finem cui, taliterque participant rationem finis, vt debeant simpliciter connumerari inter veros fines.

CLYPEVS II.

Duiditur indè finis in finem proximum, & remotum; in finem operis, & in finem operantis, in finem principale, & in finem secundarium. Quæ diuisiones, sicuti & aliæ multæ, ex terminis sunt manifestæ, & sic in earum declaratione non immoramur.

CLYPEVS III.

TAlitèr finis in sua ratione essentiali imbibit rationem boni, quod essentialiter eam includat; licet formalitèr loquendo alia sit ratio finis, & alia ratio boni: cum hoc tamen stat, quod licet finis in se necessario includat rationem boni,

ni, tamen bonum non includat rationem finis.

* CLYPEVS IV. *

Est finis obiectum principale voluntatis, licet inadæquatum, & media sunt obiecta minus principalia. Tā finis quam media à voluntate amantur; cum hac tamen differentia, quod finis amatur à voluntate ratione sui, & media nō ratione sui, sed ratione finis.

* CLYPEVS V. *

Inter quatuor causas, tam origine, quam dignitate, causa finalis primum locum sibi vendicat; est enim vera causa realis distincta à qualibet alia. Bonitas est ratio cōstituens finem in actu primo cause finalis, & ad hoc præcisse requiritur quod bonitas sit cognita.

* CLYPEVS VI. *

Etiam si requiratur cognitio intellectiua, vt finis constituitur talis in actu primo, tamen non requiritur vt principium formale, sed solum vt conditio sine qua non, nam res quæ est, & denominatur finis & bona, est quæ secundum suum esse finalizat vt quod.

* CLYPEVS VII. *

Quod finis exerceat veram causalitatem realem, in amorem quo voluntas in illum fertur, vel quod ratio formalissima cau

ſe finalis ſit poſita in motione tantum metapho-
rica, pro amore, inquam, finis tantummodo, pro
blematicè defendimus.

* CLYPEVS VIII. *

Repugnat, dari duos vltimos fines adæqua-
tos in vnico actu, ſed voluntas neceſſario
debet ſiſtere in aliquo vltimo, ſicut voluntas San-
ctiſſimi Patris noſtri Franciſci de Paula ſemper ſi-
ta fuit in vero vltimo fine, qualis eſt Deus, imo
per ſuā charitatē in Deo manebat & Deus in eo.

* CLYPEVS IX. *

Fides docet, beatitudinem noſtram obiecti-
uam nō in obiecto creato, ſed in obiecto in
creato collocatam eſſe; beatitudo autem noſtra
formalis eſt poſita non in illapſu Dei in animā,
ſed in operatione potentie creatæ illuſtratæ lu-
mine gloriæ.

* CLYPEVS X. *

Beatitudo noſtra formalis ex ſua ratione in-
trinſeca eſt vitalis, qua propter petit proce-
dere à potentia vitali, ſpirituali inquam (acerri-
mè enim defendimus Deum videri non poſſe
oculis corporeis) ſiue à voluntate, ſiue à intellectu.

* CLYPEVS XI. *

Si enim beatitudo formalis adæquata conſiſ-
tat in actu ſolius intellectus, vel in actu ſo-
lius

12
lius voluntatis, semper fuit celeberrima difficul-
tas, nos autem opinionem mediam eligimus, li-
benterque sustinemus, in actu vtriusque poten-
tię simul consistere.

* CLYPEVS XII. *

EX quo clarissime deducitur (quidquid cla-
mitet communis opinio) beatitudinem
formalem adęquatam esse positam essentialitę
non in vna operatione, sed in pluribus, videlicę
tam in operatione intellectus, quam in operatio-
ne voluntatis, in actu, inquam, amicitię, & non
concupiscentię.

* CLYPEVS XIII. *

TAnquam certum iudicamus, beatitudinę
patrię de facto collocari in notitia intui-
tiua diuinę essentię, & non in abstractiua, quę
quidem notitia secundum se, & in sua entitate
intrinseca est simplicissima absque aliqua com-
plexione, vel compositione.

* CLYPEVS XIV. *

Talitę pertalem notitiam, seu visionem,
remanet voluntas beati impedita ad non
peccandum, quod de facto maneat impeccabi-
lis, & hoc non ab extrinseco, sed ab intrinseco,
ita vt ex vi visionis reddatur hęc impeccabilitas
infallibiliter in illa.

* CLYPEVS XV. *

Non quouis modo remanet voluntas beati impecabilis ab intrinseco, sed talitèr quòd excludat non solum peccatum actuale, & originale, sed habituale. Non solum est visio impeditiua peccati de nouo committèdi, sed vt forma sanctificans tollit præteritum.

* CLYPEVS XVI. *

Beatitudo ex se, & ab intrinseco petit perpetuitatē tā ex essentiali prædicato assecutionis vltimi finis, quā ex ratione visionis Dei, quæ quidē perpetuitas à Deo potest impediri per suspensionē cōkursus, sicut alia quælibet res creata.

* CLYPEVS XVII. *

Visio beatifica, seu beatitudo est incorruptibilis simpliciter, & ex natura sua (æqualiter obtinet perpetuitatē, & incorruptibilitatē) quia non dicit capacitatem, & habitudinem ad causam corruptentem corruptione propriè dicta, id est distincta ab annihilatione.

* CLYPEVS XVIII. *

In beatitudine clara, & intuitiua Dei voluntas necessariò mouetur, etiam quoad exercitium ad amandum Deum, nec diuerti potest vilo modo ab illa dilectione, nec cessare nequit, remanet ergo necessitata volūtas etiā quoad exercitium.

CLY-

13

* CLYPEVS XIX. *

AD bonitatē, & malitiam actūū humanorū, vel ad hoc vt sint actus morales, requiritur libertas non solū in ipsa potentia, sed etiā in ipso actu, talitēr quod actus sit liber; cū hoc cōponitur, quod libertas non se habeat vt genus moralitatis, sed vt quid pręrequisitum.

* CLYPEVS XX. *

Bonitas moralis formalitēr, vt se tenet ex parte actus elicitī, cōsistit in ordine, seu habitudine intrinseca ad obiectum vt conforme regulis rationis, cum collectione omnium eorum quę ad perfectionem actus in linea morali requiruntur vt necessaria.

* CLYPEVS XXI. *

In eādēmet linea morali differentia constitutiua actus mali, quatenus à bono actu con-
diuiditur, non est priuatio rectitudinis debitę, sed tendentia positīua ad obiectum disonum legi, talitēr quod positīuum constituat actū malū.

* CLYPEVS XXII. *

Actus moralis internus vel est bonus, vel malus, non potest enim esse bonus, & malus simul, quantum vis hoc proueniat ab aliqua circumstantia: circumstantia enim mutat actum de bono in malū: malus actus est qui ex circumstantia est malus.

D CLY-

* CLYPEVS XXIII. *

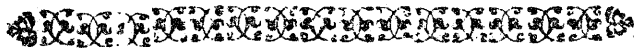
Idem actus non potest habere duplicem speciem bonitatis, aut malitiæ ex duplici obiecto formali, æquè primò adæquatò, & diuerso, bene tamen si vtrumque inadæquatè se habeat, etiã in actu interno, tunc possibilis est actus qui habeat duplicem speciem.

* CLYPEVS XXIV. *

Licet sit possibilis species actus indifferētis, seu actus indifferens in specie, non tamen est possibilis vllò modo actus indifferēs in indiuiduo: necesse est enim, quòd omnis actus humanus, si exercetur in indiuiduo modo libero, sit bonus, vel malus.

❁ Q. P. Satisfacit Clypeus 11. ❁

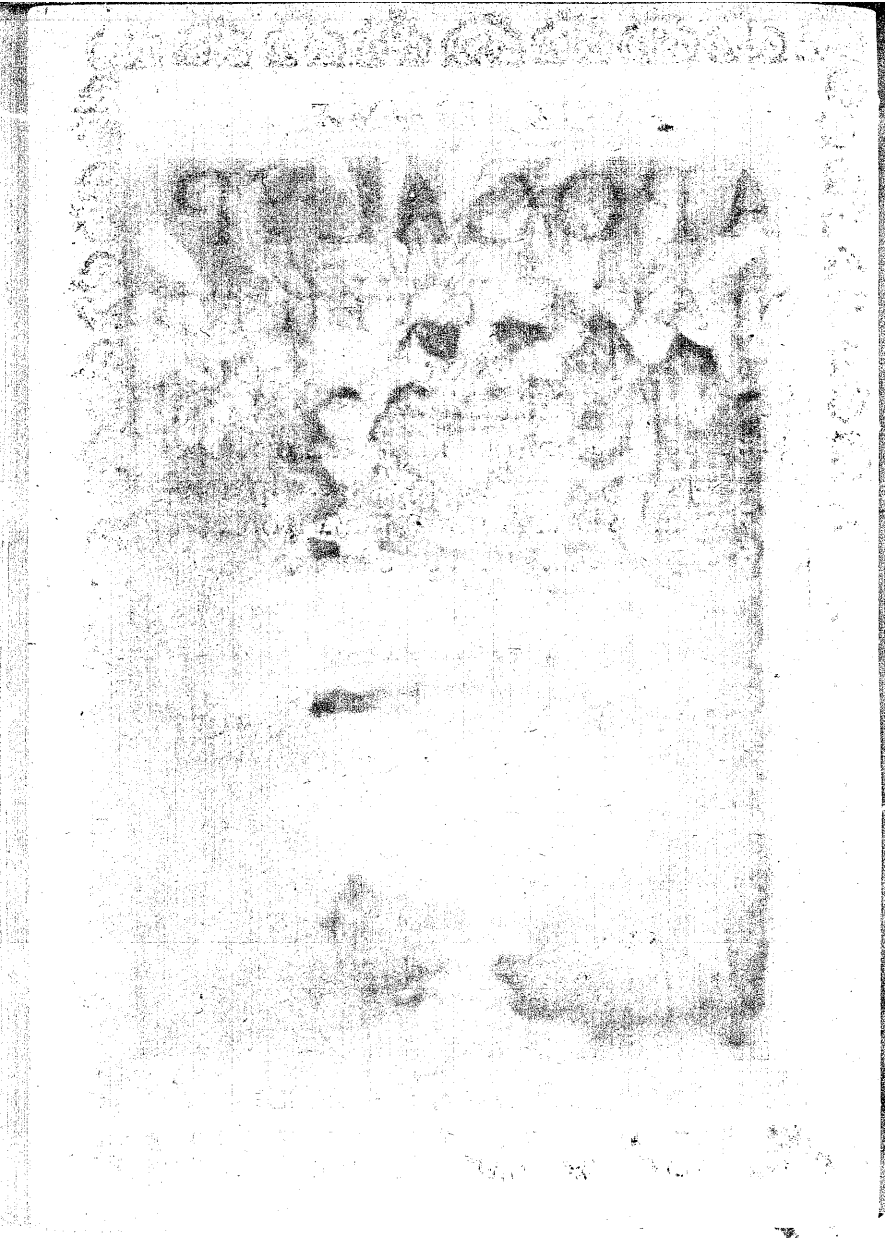
Propugnabit in Conuētū Granatensī pro Comitibus Prouincialibus Fr. Frācisus Pacheco sub prasidio R. P. Fr. Michaelis de Fuentes, Iublati Lectoris, Diffinitoris Prouincia, & Correctoris Astigitani Conuentus. Dis. Sep-tembris. Anno Domini 1659.

Vesperè.

Licentiat. P. G. Gubierrez

G. G. G. G.

PVLCHERRIMÆ

19

APOCALYP- SIACÆ MVLIERI.

TOT VIRTVTIBVS, AC SOL ATOMIS,
Luna punctis, ac stellæ radijs, fulgentissimæ, nū-
quam rubei draconis obnubilatæ fumo, semper
Petri rupe bene fundatæ domui, sacris splendo-
ribus aureis Dei Filio ornatissimæ sponsæ,
descendenti de celo ciuitati
nouę

(IAM DIXI)

SANCTÆ METROPOLITANÆ, ATQVE
Archiepiscopali Ecclesiæ Granatensi, ac eius illustrissimo
Capitolo, scilicet dominis Decano, Dignitatibus, Canoni-
cis, ac Rationarijs, in quorum decorem totum natura
fudit, scientia, ac nobilitas generis
cumularunt,

MINIMORVM PROVINCIA GRANATENSIS
pro electione Prouincialis sui præsulis aduata has
theologicas conclusiones in animi sui demis-
sionem grata defert, & humilis
offert.

E 3

C. P.

C. P. D.

*Utrum authoritas Ecclesia sit ratio motiua
Christiana nostra Fidei?*

(*****)

I. CONCLUSIO

DIVINA, Ac Christiana Fides inter theologicas virtutes origine prior, Deum Optimum Maximum pro materiali potissimo obiecto sibi vēdicat; extra Deum verò quidquid ab ipso obscure reuelabile est, siue supernaturalis, siue naturalis ordinis existat.

II. CONCLUSIO

Fidem infusam esse habitum, & qualitatem negare, est iam in hoc tempore temerariū, non autem hæreticum, aut erroneum: cum nec sit ab Ecclesia definitum, nec immediatè inferatur per discursum logicum ex vna propositione de fide & altera naturali.

III. CONCLUSIO

Habitus fidei supernaturalis quoad substantiam est, intellectum, vt subiectum proprium,

20

prium, sibi postulans: siquidem ei succedit clara
Dei visio ad intellectū spectās iuxta illud Aposto-
toli *Videmus nunc per speculum in enigmate,*
tunc autem facie ad faciem.

* IV. CONCLUSIO *

Fides, ut potē virtus theologica, habet pro for-
mali motiuo, & ratione *quæ* inductiuā ad
credendum Deum ipsum non sub explicita ra-
tione primæ veritatis in essendo, sed sub concep-
tu veritatis primæ in dicendo, quæ essentialiter
saluatur in sola sapientia Dei reuelantis.

* V. CONCLUSIO *

Cum prædicta primæ veritatis reuelatio no-
bis, qui ordinario modo credimus, imme-
diatē non fiat, aliquo medio illam nobis infalli-
biliter applicante necessario indigemus: hoc au-
tem est autoritas Ecclesiæ, quæ tanquam con-
ditio solum concurrit, & non tanquam formale
motiuum.

* VI. CONCLUSIO. *

Quamuis fides nostra, quatenus catholica
postulet inniti reuelationi factæ a tota
Ecclesia, vel eius capite, omnibus or-
thodoxis: non ideō priuatis reuelationibus im-
mediatē à Deo factis implicat assentiri ex eadem
essentialiter fide infusa, accidentaliter solum
diuersa.

VII.

* VII. CONCLUSIO. *

D eum, siuè immediatè per se ipsum, siuè per ministros, esse auctorem mendacij, ab intrinseco repugnat: hinc fidei eius testimonio innitenti subesse falsum implicat etiam de potentia absoluta, sicut & ipsum fidei habitum ad falsitatem inclinare.

* VIII. CONCLUSIO. *

A ctum positivum voluntatis, quo intellectus ad credendum inclinetur, necessariū ducimus: cum propositis quibusvis motiuis credulitatis, & stante illorum cognitione, adhuc intellectus ad assensum fidei eliciendum indeterminatus remaneat.

* IX. CONCLUSIO *

I ta intrinseca est actui fidei obscuritas, ut cum illo repugnet omnis actus euidēs de eodem obiecto materiali; non sic cum assensu fidei assensus Theologicus de eadem propositione; at nec habitus fidei cum habitu scientiæ in eodemmet intellectu compatitur.

* X. CONCLUSIO. *

T alitèr actus fidei internus omnibus adultis est ad salutem necessarius, ut nullus sine illo, saltem de lege ordinaria, iustificari poterit: vnde in illis fides re ipsa necessaria est, in omni

ni

21
ni euentu, ita vt non fit admittenda exceptio, in qua fides in voto fufficiat.

* XI. CONCLUSIO. *

Tametfi fides interna fit ad salutem neceffaria neceffitate medijs, confeffio fidei externa ad eãdem salutem credentium folùm exigitur neceffitate præcepti; quod non obligat pro femper, fed quando, vel ad Dei honorem, vel ad proximi vtilitatem postulatur.

* XII. CONCLUSIO. *

Nequè ad mortem quidem vitandam licitum eft alicui negare externa voce, fe efle Chrifianum; ficut nec tacere cum de fua fide interrogatur in ipfius odium, à quocumque fiat interrogatio: cum per tale filentium defraudetur Deus debito honore.

* XIII. CONCLUSIO. *

Exiftentia Ecclefiæ vifibilis, quæ militans vocatur, extra omnem eft inter catholicos controuerfiam; congregatio nempe fidelium interna fide coniuñtorum, illamque exterius confitentium; præcipua tamen Ecclefiæ ratio in membrorum interna fide faluatur.

* XIV. CONCLUSIO. *

Caput etiam vifibile huius Ecclefiæ in terris exiftere, dogma eft fidei, ficut illud efle quælibet

libet legitimum Petri successorē; vnde immediatē de fide quoad nos, Alexandrum Septimum, nunc summum Pontificem, esse legitimū Christi in terris Vicarium.

* XV. CONCLUSIO. *

Non sic tamē est de fide, hanc numero hostiam esse ritē consecratam, nec sub his numero speciebus Christi Domini Corpus contineri; quin ex hoc inferatur, hanc numero hostiam esse sub conditione adorandam, sed absolute & simpliciter

* XVI. CONCLUSIO *

Habitus virtutis spei residens proculdubio in voluntate, tanquam in proprio subiecto, innitur fidei tanquam fundamento: vnde ordine generationis secundum occupat locum inter theologicas virtutes, à quibus realitēr & essentialitēr discriminatur.

* XVII. CONCLUSIO *

Eius obiectū formale est ipse Deus in quantum bonum nostrum in ratione beantis obiectiuē, cum quo stat, quod eius consecutio, quæ est nostra formalis beatitudo, etiam ad spei formale obiectum spectet, ille *vt quod*, hæc tanquam *quo*.

XVIII. CONCLUSIO

Materiale obiectum nostræ spei theologice non est solùm Deus, sed etiam quidquid ad Deum, vt bonum nostrum est aliqua ratione ordinabile: vnde beatitudo corporis, auxilia gratiæ, & quidquid ad beatitudinis adeptionem conducit, spem terminat.

XIX. CONCLUSIO

Præcipuus huius virtutis actus est ille, quo animo erecto, & constanti absolutè, & efficitè volumus, practicequè intendimus beatitudinis affectionē. In beatis nulla manet spes, cum per possessionem illius felicissimi boni antea desiderati omnino euacuetur.

XX. CONCLUSIO

Vt aliquid sit obiectum spei theologice debet in se possibilitatem practicam continere; quare vt vero eius actu nostram possimus felicitatem sperare, opus est in nobis iudicium certū de talis boni futuritione; hinc à damnatis, & existentibus in limbo spem relegamus.

XXI. CONCLUSIO

Et si in parvulis infundatur simul habitus fidei, spei, & charitatis; tamen in adultis nequit spes infundi sine fide, bene autem sine charitate, à cuius consortio separata spes essentialem

rationem virtutis non deperdit, quamuis amit-
tat statum.

* XXII. CONCLUSIO *

IN Christo D. & in beatis proprius est actus
spei circa gloriam corporis, quin ad illum sit
necessarius habitus spei; cū iā supponatur deuote
arduitas circa obiectū primarium, nēpè anime
beatitudinē, ratione cuius constituitur habitus.

* XXIII. CONCLUSIO. *

IVxta leges nature, & communis prouidentie
ordinem, nullum potest Deus per reuelatio-
nem absolutam de sua damnatione certum face-
re, qui teneatur credere; poterit tamē hoc presta-
re, si plenitudine sue vtatur absolute potestatis.

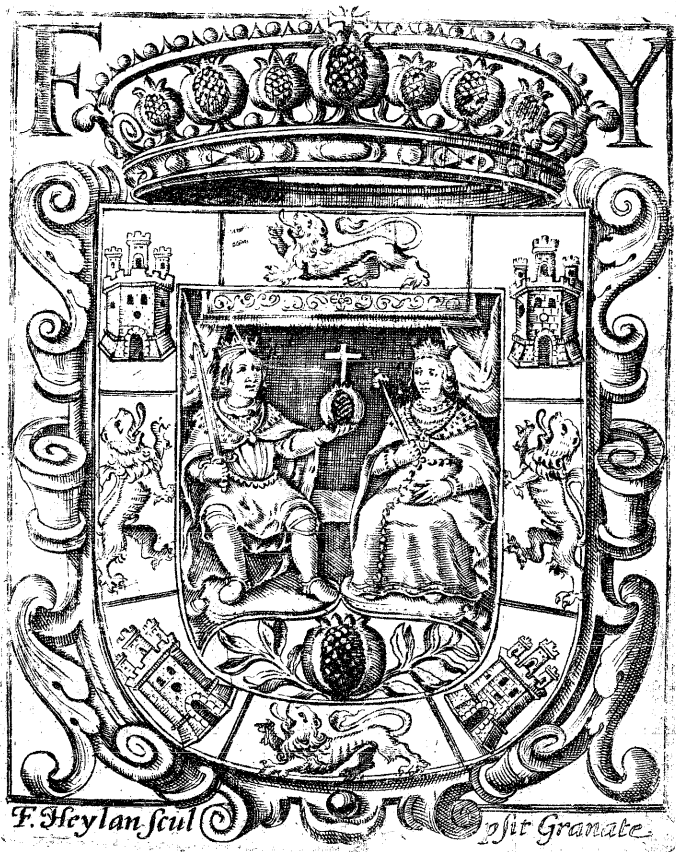
* XXIV. CONCLUSIO. *

TAli autē reuelatione facta, & eius perseue-
rante notitia, præcepto sperandi beatitu-
dinē nō teneretur infelix ille, nec posset actū spei
circa vitā æternā elicere; imō licitè posset beatitu-
dinē nolle positiuè, & de ei⁹ affecutione desperare

(* * * * *)

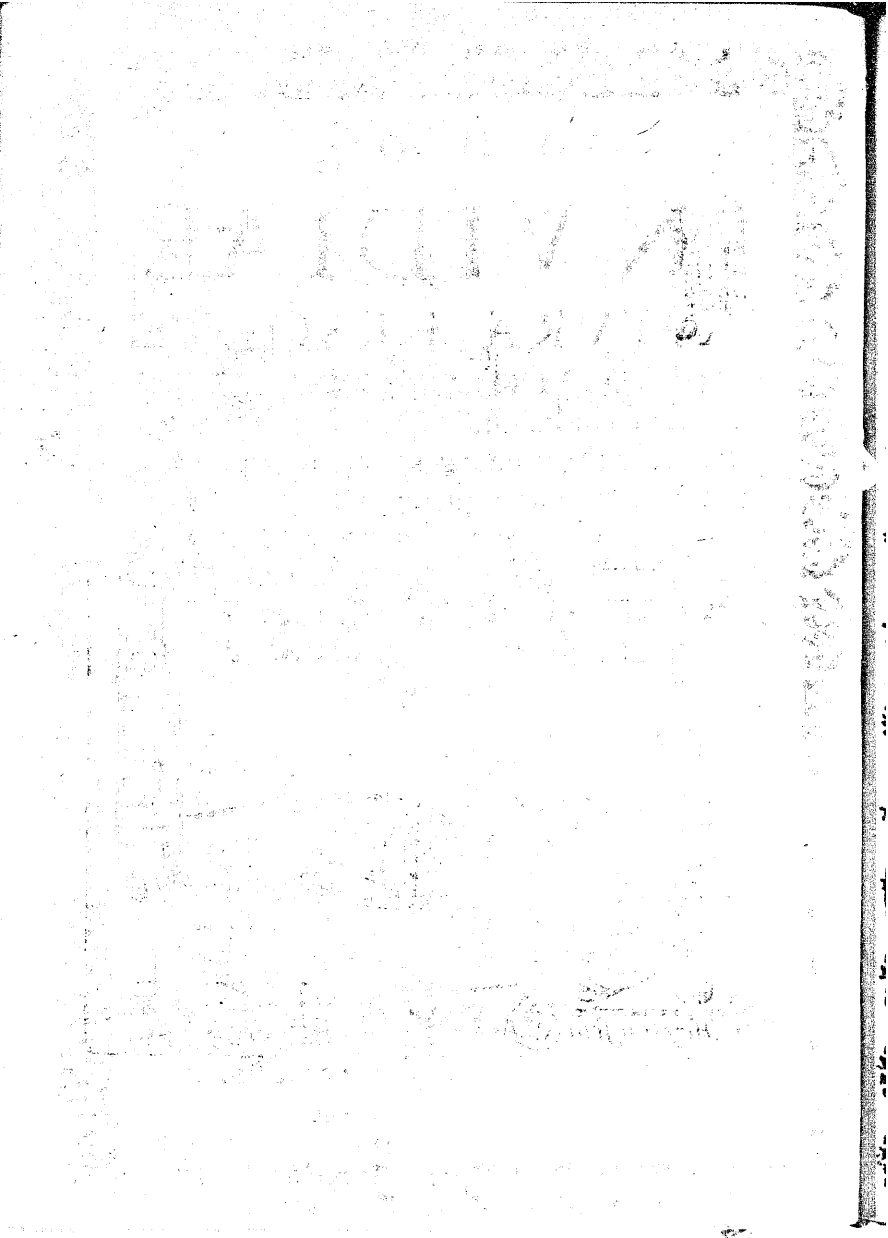
* Q. P. R. CONCLUSIO V. *

*Propugnabuntur in Almo Beata Virginis Marie de Victoria Gra-
natenſi Comentu à Fr. Franciſco de Oſuna, ſub præſidio R. Patriæ
Fratriſ Andree Garcia Leſtoris Iubilati, & in Regali Deipare Vi-
ſitricis Malacitanoſtudiorum Regentis pro Comitijſ Prouin-
cialibus. Die
menſis Septembris. Anno 1659.
Veſpere.*

F. Heylan. scul

psit Granate.

TOTIVS ORBIS

14

IN VIDIÆ.

NATURA, ET SORTE
SOLI VRBI CORONATÆ, AB ASTRIS
cœlestibus fauorabilius aspectæ, cui Elysi cā-
pi florescūt, Dei voluptaris paradyso, vtpotē ad-
mirabili Religione, ac pietate præcellenti, mag-
nanimitate, politica, ostentatione lucidissima
inter omnes primæ, cui Mars, & Minerua fauēt,
exterorum amantissimæ matri, cuius res
magnę nunquam laudatæ satis, sed
admiratæ nimis,

IAM INTELEXISTIS,

CIVITATI GRANATENSI REGALIS-
simæ, semper Auguste, eiusque dominis Prætori,
& Consulibus, ac Mecænatibus sanguinis nobi-
litate, ac prudentia per illustribus, naturæ
dotibus non secundis

MINIMORVM GRANATENSIS
Prouincia pro electione Prouinciali vnanimis
Has Theologicas Conclusiones gratitudinis
ergo dicat, & consecrat.

D 2

Q. P.

Q. P. D.

*An superior precipiens leuia possit obligare
subditos sub onere culpa lethalis.*

(*****)

CONCLUSIO I.

PECCATI definitio ab Augustino tra-
dita (*Dictum, factum, vel concu-
pitum contra legem aeternam*) opti-
ma est; dummodò intelligatur pro-
priè ad commissionem, reductiuè autem ad
omissionem pertinere. Quodcumque peccatū
ita legem, cui natura rationalis in operando cō-
formari debet, requirit, vt ablata lege nullum
possit esse peccatum.

CONCLUSIO II.

Commissionis peccatum non in priuatiuo
aliquo, siue negatiuo, neque in relatio-
ne rationis, vel in aliqua extrinseca denomina-
tione cōsistit, sed in tendētia, & ordine positiuo
ad obiectum dissonum legi: cum hoc tamen
stat, quòd in eiusmodi peccato sit vera, & stricta
ratio priuationis rectitudinis, debito moralita-
tis, tali actui debitæ inesse.

CON-

* CONCLUSIO III. *

Omissionis peccatum in actus præcepti priuatione formalissimè situm est, quam & si sæpè sæpius comitetur aliquis actus, qui illius sit occasio, vel causa; tamen ita solummodò ad sui constitutionem actus debiti carentiam requirit, vt tam physicè quàm moralitèr possibile sit absque omni profus actu in voluntate reperiri.

* CONCLUSIO IV. *

Malitiã peccati aliquod genus infinitatis induere, non est dubium, quatenus personæ offensæ dignitate crescente offensam augeri, & peccatis Deum infinitiès infinitum offendi verissimum sit: infinitas autem ista nullo modo absoluta, aut intrinseca, sed secundum quid, & extrinseca est; & hoc tam in veniali quàm in peccato mortali invenitur.

* CONCLUSIO V. *

Ita ergò à bonitate Diuina, quod sit causa peccati, alienissimum est, vt licet concursu simultaneo in actum, qui peccatum est, vt causa vniuersalis influere debeat, ad ipsum autem neque pro formali peccati, neque pro materiali, vt talè est, concurrere potest: imò etiam si ad talem actũ physicè præmoueret, nequè hinc esset causa peccati.

* CONCLUSIO VI. *

Actu peccati transacto macula quædam in anima remanet, quæ peccatum habituale vocatur. Hæc autem non est formalitèr carentia gratiæ sanctificantis, sed ipsummet actuale peccatum moralitèr perseuerans, quatenus nec satisfactione condigna retractatum, nec per Diuinam condonationem remissum animam peccatoris lethifera labe commaculat.

* CONCLUSIO VII. *

Peccatum originale in posteros Adæ via generationis transfusum ex eo capite ipsis est voluntarium, quatenus Deus in illo, vt in capite, posterorū voluntates constituit, vt in quantum ad præcepti obseruantiam, vel violationem attinet, quidquid primus Parens efficeret, & ipsi voluisse censerentur: est itaque nobis, non physicè, sed moralitèr voluntarium.

* CONCLUSIO VIII. *

Hoc virus, quod totum genus humanum peruasit (*Cum de peccatis agitur de Sãta Virgine Maria propter honorem Domini nullam prorsus habere volo quæstionem, verba sunt Augustini*) nec posteri Adæ, si qui ante peccatum gignerentur, neque aliqui, si non ordine naturalis generationis producerentur, incurrerent:

rent: sed neque si Heua peccaret, Adamo nō peccante, non fuisset originale peccatum.

* CONCLUSIO IX. *

N Vllum est inconueniens pro aliquo instā-
ti peccatum originale cum solo veniali
reperiri, tamen ad Dei providentiam. spectat,
quod talia habens peccata non moriatur, donec
vel remissionem originalis peccati sit consecu-
tus, vel permissus sit cadere in lethale peccatum,
vt sic in aliquod ex his, quæ pro adulatorum ani-
mis receptacula condita sunt, ingredi valeat.

* CONCLUSIO X. *

L Ex est mensura, norma, seu regula, secun-
dum quam aliquis ad agendum induci-
tur, aut ab agendo retrahitur, hæc licet actum
intellectus in legislarore supponat, non tamen
in ipso formaliter, sed in voluntatis actu consis-
tit, de cuius ratione est, quod sit iusta, & ad com-
mune bonum spectans, ad distinctionem priui-
legij, quod bonum priuatum tantummodò res-
picit.

* CONCLUSIO XI. *

S Vpremus legislator est Deus, in quo duplex
genus legis æternæ potest considerari. Alia
est lex æterna physica, alia lex æterna moralis.
Lex æterna physica est liberum Dei decretum,
quo

quo efficaciter omnia futura, siue necessaria, siue libera prædistinguit, cuius imperium nulla potest subterfugere creaturà: nam quomodocumque operetur, efficaci Diuino decreto respondet.

* CONCLUSIO XII. *

LEx æterna moralis est decretum Dei liberum circa creaturas intellectuales gubernandas cum intentione obligandi conscientias. Hinc lex moralis, quæ dicitur naturalis, libera est & potuit non ferri; sicut & lata potest diuinitus abrogari: imò & Deus potuit creaturas rationales condere ex leges, & nulli præcepto morali aliquo obligatas.

* CONCLUSIO XIII. *

Præcepta omnia Decalogi per Dei absolutam potentiam dispensabilia sunt. In prima tabula, si eius præcepta positiuè sumantur, permissiuè saltè potest Deus dispensare: tota autè secunda tabula, non solùm permissiuè, hoc est, cõcedendo ne aliquis illi obediat; sed etiam contradictoriè, & contrariè, contrarium siue contradictorium iubendo, dispensabilis est.

* CONCLUSIO XIV. *

Dari in Ecclesia potestatem cõdendi leges, quibus obligentur fideles, fidelibus omnibus dubium esse nõ potest. An leges Põtificiæ,

ad

17

ad sui obseruantia inducenda indigeant accep-
tatione subditorum, sub lite est: probabilior nega-
tiua sententia videtur, cum Pōtifex non à popu-
lis, sicut principes sæculares, sed immediatè à
Deo acceperit authoritatem.

* CONCLUSIO XV. *

EX legibus humanis alię sunt merè morales,
alię merè pœnales, alię mixtę. Primū ge-
nus consciētias obligat, non tamē transgressorib⁹
pœnas decernit. Secundum transgressorib⁹
pœnas indicit, nullā autem in foro interiori obli-
gationē inducit. Tertiū denique vtrumque cō-
iungit; nam sub onere culpę, & sub onere pœnę
sui præcipit obseruantiam.

* CONCLUSIO XVI. *

Non est in voluntate superiorum, etiā eo-
rum, quibus ex voto obedire tenemur,
omnia & quęcumque, etiā in regula, quā pro-
fitemur, contenta sub onere lethalis culpę præ-
cipere; quęcumque enim in virtute obedien-
tię formalis leuia præcipiāt, non indē, si præcep-
ta huiusmodi non seruentur, culpa mortalis, sed
solummodò venialis committitur.

* CONCLUSIO XVII. *

AVxilia Diuinę gratię excitātis, quę in no-
bis sine nobis fieri dicūtur, illustrationes
E & inf-

& inspirationes sunt supernaturales, quas Deus intellectibus, siue volūtatibus nostris immittit. Huiusmodi actus non à solo Deo nostris potentijs se merè passiuè habētibus, sed ipsis etiam effectiuè concurrentibus producuntur. Sed non fieri à nobis, sed à Deo solo, non repugnat.

* CONCLUSIO XVIII. *

DVplex Diuinorum auxiliorum cognoscitur differentia: aliud sufficiens, efficax aliud. Sufficiens non habet secum infallibilitèr operationem, ad quam mouet, adiunctam: imo certissimū est cum auxilio merè sufficienti nunquam ponendam in re: illam autè infallibilitèr auxilium efficax infert, & hoc posito liberè quidem, sed indubiè operatio futura est.

* CONCLUSIO XIX. *

Vndè autem hoc discrimen inter vnum, & aliud auxilium confurgat, inter Doctores non constat. Alij ad sciētiam mediam recurrunt, & indè efficax euadere dicunt, quia datur homini, quando scit Deus, vocationi consensurum. Sed quidem, nullā huius sciētiae ratione habita, ab efficaci decreto suam efficaciam tale desumit auxilium.

* CONCLUSIO XX. *

Gratia sanctificans, naturæ Diuinæ participatio,

10
tio, per quā Dei efficiamur filij adoptiui, & eiusdem naturæ (vt ait Princeps Apostolorū) cōsortes reddimur, habitus est supernaturalis: nō enim per nō imputationē de statu peccati ad statū gratiæ reducitur homo, sed per verā, realē, & physicam qualitatem intrinsecē inhærentē in anima.

* CONCLUSIO XXI. *

Sed quidem, Diuina absoluta potentia spectata, non implicat peccati remissio per solam ipsius Dei condonationem extrinsecam absque gratiæ infusione. Imò & potest Deus hominem ad suam amicitiam acceptare absque aliquo intrinsecō dono in ipso producto, & absque quacumque in peccatore mutatione physica facta, sed solum morali.

* CONCLUSIO XXII. *

Sola fide hominē iustificari, hereticum est; at gratiā ex triplici virtutum theologiarum habitu coalescere, probabile. Actus contritionis vltima ad gratiam est dispositio, proindeque non ab ipsa gratia effectiue procedit: imò neque talitèr ab ipsa produci, etiam Diuina absoluta intercedēte potētia possibile, iudicamus.

* CONCLUSIO XXIII. *

Peccatum cum gratia (detur inter illa oppositio moralis, seu physica) de lege com-

muni, etiam pro vnico instanti, in eodem subie-
cto reperiri non potest: Diuina autem potentia
absoluta huiusmodi legibus hanc naturalitèr in-
dirimibilem litem componere potest. & homi-
ni, quantumcumquè lethalibus infecto pecca-
tis, Diuinam gratiam infundere.

* CONCLUSIO XXIV. *

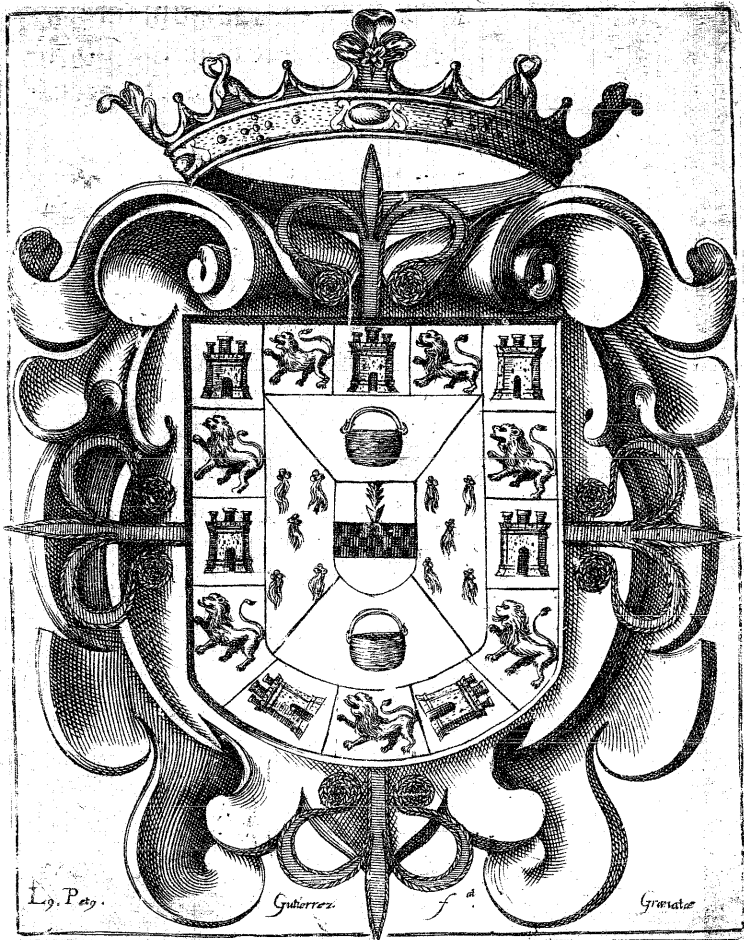
AD meritum aeternæ beatitudinis de con-
digno habitualis gratia, vt principium
merendi requiritur, pactumque Dei decernentis
bonis operibus tale præmium, insuperquè quod
merens sit in statu viæ: sed hoc vltimum per Di-
uinam potentiam dispensabile est; possentquè
beati, in amissibilitate sui status non obstante,
sua beatitudinis augmentum mereri.

Q. P. R. Conclusio 16.

*Defenduntur pro Comitijjs Provincialibus in
Almo D. Maria de la Victoria Granatensi
Conuentu à P. Fr. Ildephonso de Pedraza sub
presidio R. P. Fr. Gasparis Collado, Lectoris
emeriti ac, Cœnobij Cordubensis Correctoris.*

Die Septembris. A. 1659. Vespere.

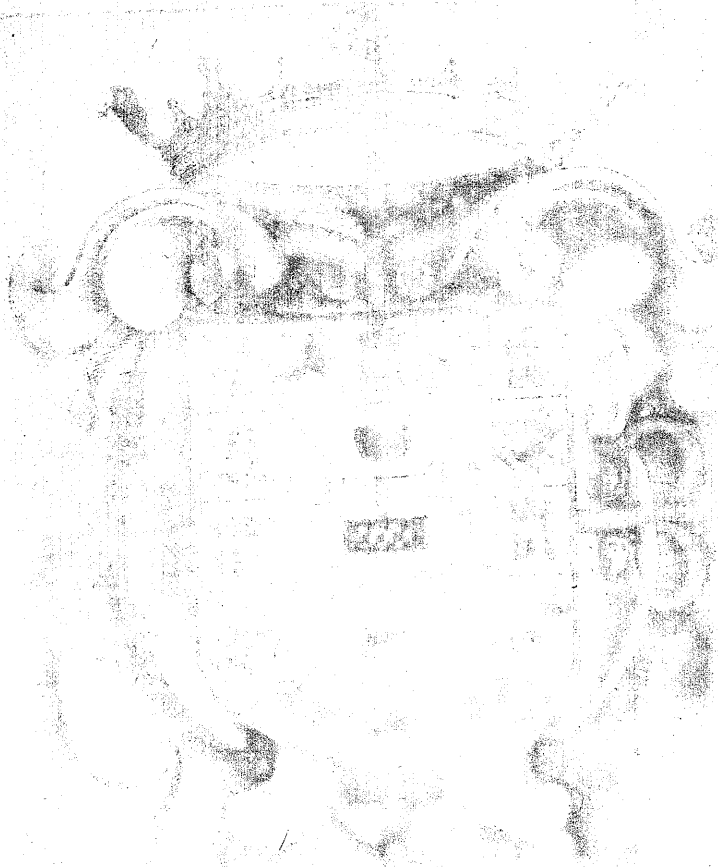

L. 9. P. 27.

Gutiérrez

f. a

Granada

23
PRÆ CLARISSIMO HEROI,

QUEM PRINCIPEM
NATURA GENVIT, COELORVM
astra felicitant, cui Mars valorem tribuit, vires
honores dederūt, valor præmia contulit, famam
militia indidit, fortuna, & industria totū, illi de-
mum, qui omnia magna, si non à maioribus ac-
quisisset, valeret per se comparasse, vt potē
qui omnia meretur

(IAM AGNOSCES)

EXCELLENTISSIMO D. D.

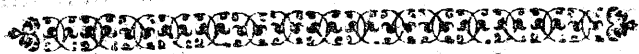
GASPARI PHILIPPEZ

DE GVZMAN, DVCI DE MEDINA LA MAIOR,
Marchioni de Leganés, & Morata, Domino villar de Palomares,
Villar del Aguila, Valverde, Villar del Rey, Belilla, &
Baciamadrid, Maioris commende Leonis Diui Iacobi
coccineo lacerto insignito, ac demum coram
Rege Magno

MINIMORVM PROVINCIA GRANATENSIS
pro Cœtu Provinciali celebrando congregata in grati-
tudinis manifestationem hos theologicos Flores
dicat, & offert humilis.

Q. P. D.

*An in voto solemnī Religionis à Monacho
emisso possit Summus Pontifex dispensare?
R. negativè.*

F L O S I.

VM sit de ratione Theologicę virtutis tendere immediate modo supernaturali circa Deum, tanquam obiectum formale, necnon circa eundem tanquam obiectum materiale primarium, charitas, cui hec cōpetunt, strictè Theologica virtus erit.

F L O S II.

ET licet non increatum aliquid sit, sed creatum quid inherens iustis, diffusumque in cordibus eorum: tamen si inspecto absoluto posse nostra voluntas valeat denominari formaliter amans per ipsum increatum amorem, est in quo nititur difficultas; sed non posse ita contingere, vt consonum D. Thomę doctrinę aditruimus.

F L O S III.

CHARITAS simpliciter perfectior est quacumque substantiã creata, vel creabili, & cui-

cum-

cumque creaturæ rationali indebita: tamen non æqualis perfectionis est cum lumine gloriæ, nec cum habituali gratia, imò potius hæc illam simpliciter superant.

* F L O S I V . *

Charitas dicitur, & est forma cæterarū virtutum; non ideò quia illas physicè, & per unionem intrinsecam informat, aut ex ipsa aliquis eis deriuetur modus; sed quia per propriam, & moralem informationem dat eis statum meriti.

* F L O S V . *

Formale obiectum charitatis est omne bonum Diuinū copulatè, & sigillatim sumptum: quapropter amor Dei propter naturam, attributum, aut relationem est charitatis actus, siue hæc obiecta amètur simul, siue vnū absq; alio.

* F L O S V I . *

Es sentia amicitiaæ adæquatè in solo amore reciproco consistit, cuius cognitio non est necessaria ad illius esse, sed ad vsum perfectū eiusdem; aliter tamen sentiendum est de amicitia ciuili, quæ nulla est, si omninò lateat.

* F L O S V I I . *

Deus ratione vinculi charitatis in it exactā amicitiam, quā excellentiæ vocant, nobis-

biscum, estque nobis beneuolus, aurum sui amoris increati effundens supernos, vt illud nostra charitate creata rependamus.

FLOS VIII.

Quamuis eodē actu Deus se ipsum, & creaturas amet propter se, non ideo amicitia inter Deū, & creaturas excludere debemus, cum eodem actu, & propter ipsum, & propter ipsas ipsas creaturas diligat, & ipsę diligibiles sint propter se.

FLOS IX.

Voluntas nostra indiget ad Deum supernaturalē amandum habitu charitatis creato, proportionante ipsā; qui est tota virtus proxima agendi (licet voluntas concurrat vt principium vitale, & influens) quod etiā de absoluto Dei posse suppleri nequit.

FLOS X.

Actus charitatis, quo homo extra Sacramentum potest iustificari, estque vltima dispositio ad gratiā recipiendā, nō ab auxilio extrinseco, sed ab habitu charitatis (qui realitēr distinguitur ab habitu gratiæ iustificantis) prouenit.

FLOS XI.

Charitatem nostris operibus augeri indubitabile est, tamen illius intensio non in additio-

25

ditione partis ad partem præexistentē consistit, neq; in corruptione præexistētis, & alteri⁹ production, sed in maiori radicatione in subiecto.

* F L O S XII. *

Charitas cuiuscūque peccato lethali opponitur talitèr, vt de lege ordinaria vnum, & alterum simul in eodem subiecto cōpati repugnet; & si ad absolutam Dei potentiam recurras eandem oppositionem, & repugnantiam inuenies.

* F L O S XIII. *

Non cadit sub dubio, poss. Deum habitum charitatis diminuerè, sicut & totalitèr ipsum destruere: sed quòd per peccata venialia, etiā si infinita sine cathegorematicè sint, aliquo modo minuatür charitas, mihi inintelligibile est, cum ab vltimo fine non auertant.

* F L O S XIV. *

Forma largiens iustis formalitèr filiationem adoptiuam Dei, actū contritionis, aut aliā a gratia habituali distinctam formam non concedimus; at si per possibile, vel impossibile (argumentationis gratia) daremus habitum charitatis adæquatè esse formam iustificatiuā, minimè effectum filiationis adoptiuę tribueret.

G FLOS

F L O S X V .

Tenetur homo ex charitate in rebus spiri-
tualibus plus se ipsum diligere, quam pro-
ximum, Deum autem plusquam se ipsum, spiri-
tus verò Angelici eodem præcepto à nobis sunt
diligendi, quorum honorem Deus Optimus præ-
cipit, quia nobis imperant.

F L O S X V I .

Nequit esse desiderium Dei actus charitatis,
cum sit eiusdem amor secundum se: imò
non solum actu charitatis, verum etiã neque actu
spei propriè Deus desiderari potest, cum nullus
actus de obiecto cognito, vt existente, possit esse
eius desiderium.

F L O S X V I I .

Ex charitate tenemur inimicos diligere, &
ipsis omnia ea præstare, quæ alijs, si nõ esset
inimici: nõ tamen salutatio ipsis debetur, ex eo
quòd ista non est cõmunis cuilibet; alitè verò de
duobus religiosis eiusdẽ ordinis sentiendum est.

F L O S X V I I I .

Qui aliquem læsit iniustè, sine dubio veniã
tenetur petere, & qui se externè ostendit
iniurium, necesse est, vt externè restitua-
tur ad æqualitatem cum proximo, & à satisfac-
tione hac nullum excuso, nisi per accidens, si for-

te exponeretur furoris periculo, vel iniuriæ, aut longe distarent.

* F L O S XIX. *

Cum cuiusque liceat per vim repellere vim, cuiusque etiã licebit, se ipsum defendere cum aggressionis occisione: quãuis aggressus causam culpabilem dederit aggressori, quia adhuc ille ius defendendi suã vitã obtinet.

* F L O S XX. *

Ecclésiastici, qui ex patrimonio possunt vivere, illud possunt conseruare, vt dent cõsanguineis, illosque ditare, non aliter ac si clerici non essent, & ali de bonis Ecclesiæ illa in sumendo in suam, suorũque sustentationẽ honestam.

* F L O S XXI. *

Clerici acquirunt verũ dominium fructuũ beneficiorum, quos citra iniustitiã aliorum possunt prohibito distrahere, vnde non tenentur ex iustitia ad eleemosynas erogandas, neque ad restitutionem eorum, quæ ex bonis ecclesiæ subtraxerunt.

* F L O S XXII. *

Tenentur clerici ad eroganda in opera pia omnia, quæ superfluunt congruæ sustentationi, hoc tamen moderamine, quod in grauibus necessitatibus omnia superflua, in commu-

nibus verò non omnia, sed bonam illarum partem tenentur distribuere.

* F L O S XXIII. *

Cum eleemosyna pro fine habeat subleuare miseriam indigentis, illis propriè est cõferenda, qui illam patiuntur, vel pro Christo paupertatem profitentur: attamen si quis pauperem se confingat, non tenetur ad restitutionem, dummodò non sit magna eleemosyna illi erogata.

* F L O S XXIV. *

O Ratio, vt à D. Thoma diffinitur, est actus appetitiuæ virtutis, seu cognoscitiuæ, cui quidem orationi competit esse actum Religionis, ex eo quòd per ipsam homo exhibeat reuerentiam Deo, quia per talè actû se ei subijcit, & orando se eo indigere, profitetur.

(*****)

Argumentis aduersariorum restitutus adstabit P. Frater Ildephonsus Romero in almo Granatensi Cœnobio Beatae Mariæ de Victoria, suffultus patrocinio R. P. Ioannis Franco & Piedrahita Cordubensis Conuentus studiorum Regentis. Die mensis Septembris. Anno Dñi 1659.

27
GENEROSISSIME

DYNASTA,

MAGNANIME HEROS,
QUEM OMNES TAM NATVRÆ,
quā nobilitatis peruestute supellectiles ornant,
qui nihil non magnum ab atavis hereditasti, qui
ā maioribus tuis in Minimorum Religionem
amore imbutum accepisti animum, cui benefi-
centia in minimam familiam cōnaturalis inest,
cuius pectus Alcantarę stemma vnde ornat, qui
maior Vexillifer Astigitanę vrbs præes, qui do-
mus del Pilar altera gloria existis, & quod ma-
ius est, Patronatu Prouinciæ Granaten-
sis Minimorum gaudes,

TIBI, IN QUAM,

NOBILISSIME DOMINE DOMINE
FRANCISCE ANTONI
DE AGUILAR, PONZE DE LEON, ET DE LA
Cucua, tanquam perpetuo protectori, ac Patrono,
& benefactori nostro,

EADEM TVA PROVINCIA GRANATENSIS
Minimorum in gratiarum actionis demonstrationem hoc
parvum munus mittit, & sacrat.

G 3

Q. P.

Virum Christus Dominus meruerit primam gratiam, quam primus parens accepit in statu innocentia?

I. CONCLUSIO

INCARNATIONIS Mysterium ita sublimatur, vt nullus intellectus Angelicus sola natiua intelligendi virtute valeat nec euidenter, nec probabiliter eius possibilitatem cognoscere. Idem de ipso existenti iudico; eadem enim difficultas datur.

II. CONCLUSIO

AD humani generis reparationem aptum visum fuit medium diuini verbi incarnatio, non tamen ad illam absolute sumptam simpliciter necessarium: ad reparationem autem ex rigore iustitiae medium fuit simpliciter requisitum.

III. CONCLUSIO.

Aequivalentem satisfactionem pro lethali peccato (quod in ratione offensae simpliciter

in-

infitum est) nulla pura creatura creata, vel creabilis, quantum vis donis gratiæ decorata, valet offerre, quod illi non denegatur respectu suæ venialis culpæ.

* IV. CONCLUSIO *

Licet opera satisfactoria Christi Domini secundum aliquem valorem fuerint inæqualia; tamen valor satisfactorius earundem operationum taliter à persona Verbi Diuini dignificatur, vt moraliter infinitus simpliciter sit.

* V. CONCLUSIO. *

Redemptor noster ita pro hominibus, quos ex nihilo Opifex Altissimus creauerat, satisfecit iuxta rigorosæ iustitiæ leges, vt quidquid ad talem queat desiderari, in illa satisfactione fuerit inventum.

* VI. CONCLUSIO. *

Verbum Diuinum nostræ fuit vnitum naturæ, vt hominem per peccatum perditum à miserabili seruitute liberaret; ita quidem, quod si homo casus non fuisset, à tanto mysterio Diuinus Opifex absque dubio vacaret.

* VII. CONCLUSIO. *

Cum tamen hoc stat, quod incarnatio magis prædestinata fuerit propter peccatum originale, quod à Protoparente Adamo ad poster

teros

25
teros deriuatum est, quàm propter actualia, quæ
ab hominibus propria voluntate cõmittuntur.

* VIII. CONCLUSIO. *

Maxima vnionum est hypostatica vnio
intercedens inter Verbum Diuinum,
& humanitatē: non tamen est increata, sed mo-
dus substantialis realitèr distinctus respiciens hu-
manitatem, quam modificat, & Verbū ad quod
terminatur.

* IX. CONCLUSIO. *

Præfatus modus substantialis ex maxima
coniunctione cum personalitate diuina,
quæ totius perfectionis fons est, & origo, ita no-
bilitatur, & extollitur, vt supra omnem entitatē
creatam, vel creabilem præstantissimum quid
existat.

* X. CONCLUSIO. *

Etiam si simpliciter, & absolute loquendo,
genus humanum Diuino Verbo non de-
beat plusquàm Patri, & Spiritui Sancto; tamen
peculiarialiquo titulo, & speciali ratione debet
genus humanum Verbo Incarnato amorem, &
gratiarum actionem.

* XI. CONCLUSIO. *

Natura humana Christi Domini redditur
impeccabilis ab vnione hypostatica. Cū
hoc

29

hoc tamen stat, quod humanitas solum sanctificetur formaliter vt *quo* ab ipsa vnione, vt *quod* verò à Verbi personalitate : non autem ex hoc ab ipsa gratiam habitualem excludimus.

* XII. CONCLUSIO. *

Virtute charitatis, omnibus gratijs gratis datis, & scientia per se infussa decorata fuit Anima Christi Domini ab instanti suæ conceptionis, & vt omnibus alijs filijs Adæ excellentior resultaret, habuit in illo primo scientiam beatam.

* XIII. CONCLUSIO. *

Omnipotentia Diuina quoad totam suam latitudinem, & perfectionem extensiuā non fuit communicata humanitati Christi Domini: verum enim verò concurrat vt instrumentū diuinitatis ad patranda miracula, & ad alia supernaturalia efficienda.

* XIV. CONCLUSIO. *

Pulchritudo corporalis Christi non solum eximia fuit, ita vt aliās pulchritudines hominum excederet; sed etiam tantam obtinuit formositatem in anima, quod actualis, vel habitualis peccati maculam committere nequiverit.

H

XV.

* XV. CONCLUSIO. *

Fuisse impositum præceptum Christo Domino de subeunda morte, cum multis affirmo, & licet incapax fuerit culpæ, tamen libere illud impleuit tam quoad circumstantias, quam quoad substantiam.

* XVI. CONCLUSIO. *

Christum fuisse Sacerdotem, Rex Profeta affirmat; illius tamen Sacerdotium excellentissimū, & præstātissimum omnium fuit Sacerdotum; erat enim Filius naturalis Dei delibutus oleo Diuinitatis; quapropter excellentiori modo fuit Sacerdos constitutus.

* XVII. CONCLUSIO. *

Christus Dominus meruit gloriam sui corporis, exaltationem sui nominis, & alia. Non tamen meruit primam gratiam, quam primus Pater accepit in statu innocentia. Quod idem affirmandum, censeo, de gratia, quam Angeli habuerunt.

* XVIII. CONCLUSIO. *

Etiam in quantum homo non adoptiuus, sed Filius naturalis est Christus Dominus; dicitur tamen talis ab illa æternali filiatione, secundum quam ante Luciferum genitus per intellectū æterni Patris procedit, omnino illi similis in natura.

* XIX. CONCLUSIO. *

A Doratio est quidam actus ad virtutem Religionis pertinens, quo Deum, & quæ ad ipsum aliqua ratione pertinent, veneramur propter eorum excellentiam; partiturque in internam, externam, latriam, duliam, & Hyperduliam, absolutam, & respectiuam.

* XX. CONCLUSIO. *

NON solum secundum Diuinitatem debetur supremus cultus latriæ Redemptori nostro; sed etiam secundum humanitatem; quod non impedit, quominus possit etiam adorari propter gratiam habitualem, & alia dona, quæ habet, adoratione Hyperdulia.

* XXI. CONCLUSIO. *

ITa animæ ipsius reuerentia existentiam ex-
pōsit, & cultus debitus cuiuslibet sancti reliquijs, vt ipsa annihilata, adoratio, quæ modo à Fidelibus datur, exhiberi non possit; licet diuerso cultu propter Deum, qui in illis fuit glorificatus, sint dignæ.

(*****)

Q. P. R. Conclusio 17.

(*****)

*Defendet in Minimorum Granatensi Con-
uentu pro Comitij Prouintialibus Fr. Iose-
phus de S. Ioan sub prasidio R. P. Lectoris Iu-
bilati Fr. Francisci a Lobillo & Bañuelos
Die trigesima mensis Septembris.
Anni 1659.*

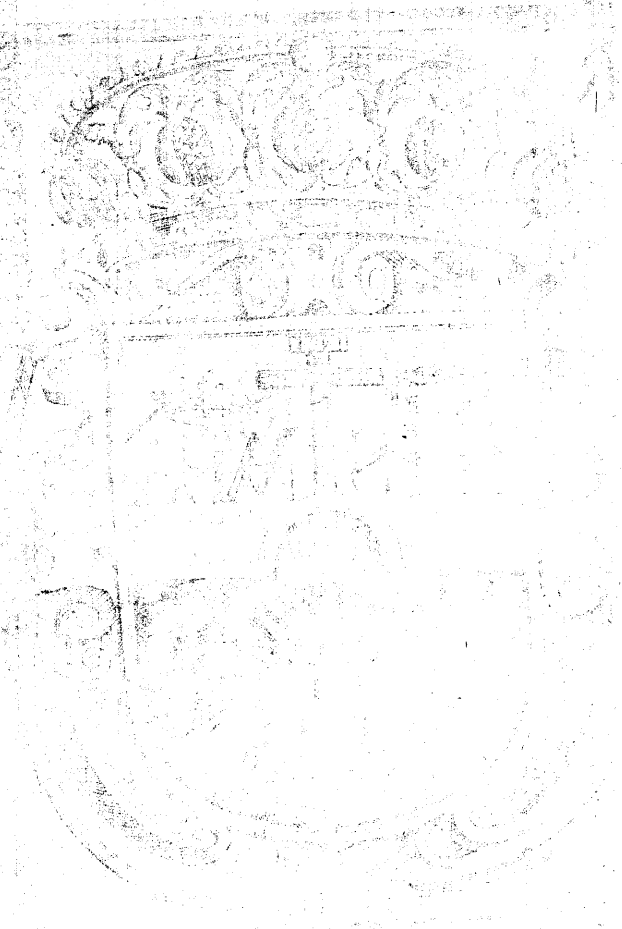

F. Heylā facieb.

Granata

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or header, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

Handwritten text at the bottom of the page, likely a signature or footer, which is mostly illegible due to fading and bleed-through.

31
REVERENDISSIMO VIRO

PRVDENTIA,

AC PIETATE ORNATISSIMO PRÆSVLI,
litterarum ornamento, ac decori, obseruantia
regularis, ac quadragesimalis pœnitentiæ ro-
bori maximo, ac exemplari obseruantissi-
mo, humilitatis abyssu, omnium
virtutum scholæ;

TOTIVS RELIGIONIS
MINIMORVM REVERENDISSIMO,
ac colendissimo Generali autoritate
Apostolica pro meritis electo,
& assumpto

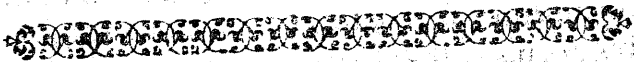
PATRI NOSTRO FRATRI

IOANNI GVILLARD
EIVS GRANATENSIS PROVINTIA PRO
Comitijs Prouintialibus celebrandis animo vna
in demissionis, ac obedientie declamatio-
nem post manuum oscula,

*HÆC THEOLOGICA ASSERTA
sacrat humilis, accernua mittit.*

Q.P.

*Utrum particula enim posita in Verbis forme
consecrationis Calicis sit essentialis?*

I. ASSERTVM. *

ISAIAS Baricinans foelicitatem legis
gratiae nostra praedicauit Sacramen-
ta, & nomine fontium ea sanxit pul-
chre, ac compe dicens: *Haurie-
tis aquas in gaudio de fontibus sal-
uatoris: fontes enim sunt Sacramenta, ex qui-
bus aquam salutis, id est gratiam haurimus, qua
efficimur Filij Dei, & in domo eius ambulamus
confidenter.*

II. ASSERTVM. *

Etiam in lege veteri, tam scripta, quam na-
turali prouidit Deus remedia lapsis, om-
nia suauiter disponens. In statu iustitiae origina-
lis nulla instituta fuere Sacramenta, nec institue-
rentur, si ille status durasset, *non est opus valen-
tibus medicus, sed male habentibus; & si ibi es-
sent sacrificia.*

III. AS-

* III. ASSERTVM. *

Comparatione facta nostrorum Sacramentorum cum antiquorum Sacramentis illa in numero nostra superabant, at nostra excedunt dignitate, efficacia, & causalitate, antiqua. Venit enim plenitudo temporis, & vberiora nobis pocula propinavit primogenitus Christus, maiorque pars venit Benjamin.

* IV. ASSERTVM. *

Cernui veneramus septem Sacramēta, quae Christus instituit, substituens pro materia illorum res, & pro forma cuiuslibet verba: ista si variētur in significatione, & variatione substantiali, irritum, ac nullum erit Sacramentum, secus verò si accidentalis sit mutatio, quamuis grauitèr peccaret minister.

* V. ASSERTVM. *

In Ministro omnino exigitur generalis intentio faciendi, quod Christus fecit, & Ecclesia determinat, vt valide Sacramentum conficiat: & licet talis intentio non intret vt pars essentialis in Sacramento, quia spiritualis, & sacramentum essentialiter debeat esse quid per se corporeum, tamen petitur vt connotatum essentialē.

VI. AS-

* VI. ASSERTVM. *

Firmiter tenemus, & simpliciter cōfitemur, nostra Sacramenta causare gratiam ex opere operato. Ob hocque dicendum cenſeo, gratiam in illis contineri phyſicè tanquam in instrumentis non per potentiam obedientialem actiuam, ſed ratione nouæ ſpiritualis virtutis illa ad talem productionem eleuantis.

* VII. ASSERTVM. *

Gratia vi Sacramenti collata addit ſupra gratiam virtutum aliquid modale realiter illam perficiens quantum ad effectus. Vnde ſi quis intra Sacramentum iuſtificetur gratiâ vt quatuor, & ipſemet lapſus in culpam poſtea extra Sacramentum iuſtificetur, meliora auxilia per primam iuſtificationem obtinebit.

* VIII. ASSERTVM. *

Licet omnia Sacramenta nouæ legis cauſant gratiam phyſicè, non tamen omnia cauſant primam gratiam per ſe, ſed ſolum baptiſmus, & poenitentia; cætera alia licet aliquando primam gratiam conferant, non per ſe, ſed per accidens dicuntur illam cauſare, quia horum effectus per ſe eſt augere vitam gratioſam.

IX. AS-

* IX. ASSERTVM. *

Baptismus, qui in uia spiritualis uitæ à patre, & oraculis proclamatur, est ablutio corporis, &c. necessarius est necessitate mediæ ad salutem. Per ipsum remittitur tota culpa, & totalitèr pena. Subiectum est homo natus, minister ex officio presbyter, ex necessitate quilibet homo; est Sacramentum mortuorum, sicut & penitentia.

* X. ASSERTVM. *

Potest fictè recipi Baptismus, & tunc imprometur character, sed non gratia, eo quòd suscipiens obicem apposuit; at quando resurgit per penitentiam, totam gratiam Baptismi Sacramento correspondentem obtinebit. Vtrum autem ad talem gratiam Baptismus concurrat moralitèr solùm, uel etiam physicè, sit problema.

* XI. ASSERTVM. *

Primum post Baptismum Sacramentum est Confirmatio, cuius materia est chrisma ex oleo, & balsamo benedictis ab Episcopo, cuius forma est *signote*, &c. Minister illius est Episcopus, & ex dispensatione Summi Pontificis poterit illud ministrare quilibet Sacerdos, subiectum est homo Baptizatus, effectus est gratia corroborans.

I

XII. AS-

* XII. ASSERTVM. *

Avgustissimum Eucharistię Sacramentum, quod ingentis liberalitatis ingenium, diuitiarum Dei thesaurum patefactum, & amoris in finem sine fine Christi Domini ostensionem, iure vocitant sancti, stupent Angeli, mirantur Cherubim, ac Seraphim, institutū fuit nocte cęne, & excedit cętera Sacramēta dignitate, & perfectione.

* XIII. ASSERTVM. *

Quia subspeciebus panis, & vini Christus integer perseuerat, colligimus, corpus eius & sanguinem nō spectare tanquam partem constitutiua ad Sacramētum: & quia ante sumptionem adoratur in Altari, & in Sacratio cōseruatur, inferimus, sumptionem extra eius essentiam esse: vnde solę species continentes corpus & sanguinem sunt Sacramentum.

* XIV. ASSERTVM. *

Forma consecrationis hostiæ est *Hoc est corpus meum*; calicis verō forma exoptat necessario omnia illa verba, & sub ea forma, quibus vtitur Ecclesia; materia remota hostiæ est panis triticeus; calicis verò vinum de vite, huic admiscetur aqua ex precepto Ecclesię, quæ si tempore consecrationis non est conuersa in vinum, non transit in Sanguinem Christi.

XV. AS-

34

* XV. ASSERTVM. *

Actio, qua mirabiliter panis in Corpus, & vinum in Sanguinem Christi conuertuntur, dicitur transubstantiatio, hæc terminum à quo positivum, scilicet panem, &c. & terminum ad quem positivum desiderat, inter quos terminos, sicut etiam inter actionem conuersuam, & panis decisionem est cōnexio ex natura rei.

* XVI. ASSERTVM. *

Licet saluetur conceptus propriæ mutationis in hac transubstantiatione, & hæc non sit creatio, neque rigorosè generatio; exigitur aliquid commune vtrique termino, non quòd subiectum substantiale sit, sed quòd spacium sit & nominetur, nec aliud requiritur. Decissio totius substantiæ panis, & vini non est annihilatio.

* XVII. ASSERTVM. *

Christus in Eucharistia non est circumscriptiue, cum non commensuretur loco, neque definitiue, cum ex modo, quo illic est, nõ repugnet illi esse alibi: est tamen sacramentalitèr, nec sustentat accidentia panis, nec locus inhæret locato, sed extrinsecè continet illud, & ad motum specierum corpus mouetur.

XVIII. ASSERTVM. *

Nec per potentiam Dei absolutam potest Christus, prout in Eucharistia, se per se mouere localiter, aut moueri, quia ibi non est per cōtactum virtutis. Nec potest exercere aliquam operationem per se pendentem à corpore extrinseco, neque oculus corporeus etiã glorificatus, neque Angelus naturaliter positiuè possunt videre ibi Christum.

* XIX. ASSERTVM. *

Poenitentia vt Sacramentum, quæ secunda tabula mansit post naufragium, habet pro materia circa quam peccata omnia, & illa sola, quæ post Baptismum committuntur. Sufficit ad integritatem confessionis, speciem, & numerum peccatorum detegere, quamuis circumstantiæ notabilitèr aggrauantes reticeantur.

* XX. ASSERTVM. *

Contritio arguens vehementem dolorem de culpa, quæ semper est formata charitate, dicitur optima dispositio ad Sacramentum confessionis; at licet non adesset contritio formata, si tamen homo attritione supernaturali accedat ad Sacramentum, iustificabitur, secus verò si attritione naturali accedat.

XXI. AS-

* XXI. ASSERTVM. *

POenitentia vt virtus est, sibi vendicat pro obiecto formali recompensationem Deo faciendam pro iniurijs proprijs. Virtute illius reuiuiscunt merita per antecedentia peccata mortificata; non quidem secundum totam quantitatem, sed solum iuxta mēsuram dispositionis, qua quis de culpa commissa conteritur.

* XXII. ASSERTVM. *

Sacramentum Extremæ Vnctionis ea necessitate petit, formam ponendam esse sub deprecatiua oratione, vt si indicatiuē proferantur verba, Sacramentum non conficiatur: primarius effectus illius est, reliquias peccatorum expellere, & gratiā corroborantē, & confortantē causare.

* XXIII. ASSERTVM. *

Sacramentum ordinis in traditione materiæ preparatę stat fixum; quia ordinatus per impositionem manū Episcopi conferentis Spiritus Sancti virtutem ad delenda peccata, nec partialitēr fit Sacerdos. Vnde in quolibet vero Sacerdote subiectatur potestas ordinis collata per aliam formam à forma Sacramenti Ordinis diuersam.

* XXIV. ASSERTVM. *

Matrimonium in quantum est Sacramentum nouę legis, potest sic aptē definiri:

est signum gratiæ, quo vir, & mulier legitimo
consensu perpetuò coniunguntur. Materia sunt
actus contrahentium, forma verò expressio ac-
tum. Ecclesia potest constituere impedimenta
dirimentia matrimonium.

Q. P. Satisfit in 14. Asserto.

*Theologica hæc asserta ex D. Thoma Doct. An-
gel. decerpta sub veritatis ipsorum splendore pro
Comitijs Prouincialibus in Granatensi Diua
Maria de Victoria Sacro Conuentu defensabit
Fr. Hieronymus Zamorano sub munimine R.
P. Fr. Ioannis de Salas, Regalis Diua Maria
Victricis Malacitani Conuentus Lectoris
Primarij. Die 1. mensis Octobris
anni 1659. Vespere.*

***

GRANATÆ,
EX
TYPOGRAPHIA
REGIA,

APVD
BALTHASAREM
DE BOLIBAR,

IN
VICO DE ABENAMAR.

ANNO DOMINI

1659.

